

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Κ.Ο.Θ.

Έλκης Μπαλτάς

Συμβούλιο Ειδικού Ταμείου Οργάνωσης Συναυλιών

Ζωή Σαμαρά

Παναγιώτης Μπακατσής

Γιάννης Μάντακας

Κώστας Πατσαλίδης

Κώστας Χατζηκωνσταντίνου

Καλλιτεχνική Επιτροπή

Κώστας Νικήτας

Πάυλος Καϊμάκης

Γεώργιος Γράλιστας

Μίκης Μιχαηλίδης

Κώστας Γριμάλδης

Καλλιτεχνική Επιμέλεια Προγράμματος

Έσπα Μαλτσιδου

Για φωτογράφιση, μαγνητοσκόπηση ή ηχογράφιση των συναυλιών απαιτείται άδεια από τη Διεύθυνση της Κ.Ο.Θ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

ΣΟΛΙΣΤ

GIUSEPPE BRUNO

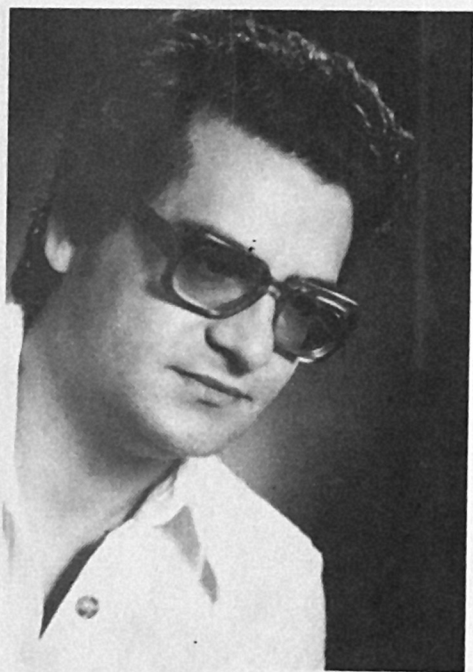
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε το 1959, σαν τμήμα του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης με τον αρχικό τίτλο «Συμφωνική Ορχήστρα Βορείου Ελλάδος» (Σ.Ο.Β.Ε.)

Το Νοέμβρη του 1969 έπειτα από συνεχείς προσπάθειες του Σόλωνα Μιχαηλίδη, που ήταν ο ιδρυτής και μόνιμος διευθυντής της Σ.Ο.Β.Ε., η ορχήστρα κρατικοποιήθηκε και πήρε τον τίτλο «Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης» Κ.Ο.Θ.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, εκτός από τις τακτικές της εμφανίσεις συχνά δίνει συναυλίες σε σχολεία, εργοστάσια, πολιτιστικά κέντρα και σε πόλεις της Βόρειας Ελλάδας.

Με την Κ.Ο.Θ. συνεργάστηκαν παγκοσμίου φήμης σολίστες. Από το 1966 η Κ.Ο.Θ. συμμετέχει τακτικά στα διεθνή φεστιβάλ «Δημήτρια» Θεσσαλονίκης και Αθηνών.

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη όπου σπούδασε στο Κρατικό Ωδείο βιολί με τον Στ. Παπαναστασίου και ανώτερα θεωρητικά με το Σόλωνα Μιχαηλίδη. Για ένα διάστημα ήταν μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης και συνεργάτης του Μουσικού Τμήματος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το 1970 και 1971 με υποτροφία της οργάνωσης Μουσικά Νιάτα» πήρε μέρος σαν βιολιστής στην «παγκόσμια ορχήστρα νέων» (στον Καναδά και το Βέλγιο).

Το 1974 πήρε το πτυχίο της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. και με υποτροφία της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών συνέχισε τις σπουδές του στην Ανώτατη Μουσική Ακαδημία του Δυτικού Βερολίνου. Το Μάρτιο του 1978 πήρε το δίπλωμα διεύθυνσης ορχήστρας από τον καθηγητή Hans Martin Rabenstein.

Έχει διευθύνει την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., την Όπερα Θεσσαλονίκης, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Εθνική Λυρική Σκηνή και έχει δώσει πολλές συναυλίες συμφωνικής μουσικής και παραστάσεις όπερας στην Ιταλία, Γερμανία, Βουλγαρία, Πολωνία, Αυστρία, Βέλγιο, Σοβιετική Ένωση και σ' άλλες χώρες. Έχει διευθύνει έργα Ελλήνων και ξένων συνθετών για ηχογραφήσεις από την ΕΡΤ, τη Βελγική και την Ιταλική Ραδιοφωνία και Τηλεόραση.

Σαν συνθέτης έχει γράψει έργα συμφωνικής μουσικής, χορωδιακά, μουσικής δωματίου κ.ά.

Ο Άλκης Μπαλτάς είναι ένα από τα ιδρυτικά στελέχη και μέλη σήμερα της οργανωτικής επιτροπής των Διεθνών Μουσικών Ημερών, που διοργανώνει η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Από το 1983 είναι διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης.

GIUSEPPE BRUNO

Ο πιανίστας Giuseppe Bruno αποφοίτησε από το Ωδείο Cherubini της Φλωρεντίας όπου σπούδασε σύνθεση και πιάνο. Αργότερα σπούδασε διεύθυνση ορχήστρας στο Ωδείο «Giuseppe Verdi» του Μιλάνου.

Παρακολούθησε ανώτερα μαθήματα στις τάξεις του Leopold Hager και του Franco Ferrara στο Σάλττμπουργκ και τη Σιένα και μελέτησε με τον Paolo Bordonì στο Ωδείο της Ασίζης.

Ο Giuseppe Bruno παίζει σαν σολίστ με ορχήστρες και με σύνολα μουσικής δωματίου και πρόσφατα έπαιξε στην Φιλανδία, Αν. Γερμανία και Αμερική. Ηχογράφησε για τη RAI στο Τορίνο και την Ρώμη και για την WDR στην Κολωνία και Ντύσελντορφ.

Είναι καθηγητής στο ωδείο «N. Paganini» της La Spezia.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΡΗΣΤΟΥ ΔΕΛΛΑ:

Ελληνική εισαγωγή,

Andante sostenuto,

Allegro energico.

WOLFGANG AMADEUS MOZART:
(1756-1791)

Κοντσέρτο αρ. 25,
για πιάνο και ορχήστρα
σε ντο μείζονα, KV 503.

Allegro maestoso

Andante

Finale. *Allegretto*.

Πιάνο: GIUSEPPE BRUNO

άλειμμα

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ROBERT SCHUMANN:
(1810-1856)

Συμφωνία αρ. 2, σε ντο μείζονα, έργο 61

Sostenuto assai, *Allegro ma non troppo*

Scherzo, *Allegro vivace*

Adagio espressivo

Allegro molto vivace.

Η «Ελληνική Εισαγωγή» γράφτηκε το 1948. Το έργο αποτελείται από δύο κυρίως μέρη: το 1ο «Andante Sostenuto» και το 2ο «Allegro energico». Ο ίδιος ο συνθέτης έγραψε για το έργο του:

«Το 1ον μέρος αρχίζει με ένα solo clarino που με τις πρώτες του νότες δίνει την ελληνική ατμόσφαιρα. Την ατμόσφαιρα αυτή ενδυναμώνουν με την δραματική των επέμβασιν τα βιολοντσέλα. Εν συνεχεία με την εμφάνισιν των ξυλίνων και των εγχόρδων, αλλά και με την επίμονο εμφάνισιν του κλαρίνου αναπτύσσεται το θέμα των βιολοντσέλων από άλλα όργανα, ενώ τα βιολοντσέλα με ένα νέο θέμα αναλαμβάνουν την πρωτοβουλίαν με περιπάθειαν και εκφραστικότητα, διαποικιλλομένη από τα ξύλινα και τα κόρνα οπότε επανέρχεται το αρχικό σόλο κλαρίνο με συνοδεία pizzicati των εγχόρδων, που σιγά-σιγά με βαθμιαία επιτάχυνση καταλήγει στο 2ον μέρος (Allegro Energico). Το 2ον αυτό μέρος, είναι, μπορούμε να πούμε, ένας ενθουσιώδης ελληνικός χορός με διάφορες εναλλαγές, που εν τέλει με την σύνδεση των δύο θεμάτων (του 1ου και 2ου μέρους) αποκορυφούται σ' ένα πανηγυρικό finale γεμάτο ενθουσιασμό και ελληνικήν λεβεντιά».

Χρ. Δ.

Τα κοντσέρτα για πιάνο και ορχήστρα του Μότσαρτ, στα οποία συγκαταλέγονται επίσης και τα κοντσέρτα για τρία και δύο πιάνα, ΚV 242 και ΚV 365, αποτελούν στην καλλιτεχνική εξέλιξη του συνθέτη ομάδες έργων, τα οποία κυριαρχούν φανερά σε διάφορες συγκεκριμένες φάσεις της ζωής του. Μια μεγάλη γόνιμη εποχή για τα κοντσέρτα ήταν τα χρόνια 1782 μέχρι 1786, όπου ο Μότσαρτ γράφει συνολικά 15 κοντσέρτα, από τα οποία 6 χρονολογούνται μόνο στα 1784. Στη συνέχεια δεν ασχολείται πια πολύ μ' αυτό το είδος, αφού δημιουργεί μόνο δύο κοντσέρτα ακόμη, το 1788 και το 1791.

Το κοντσέρτο σε ντο μείζονα γράφηκε το 1786, τη χρονιά του «Figaro» και είναι άλλο ένα παράδειγμα για την τελειότητα στην οποία έφτασε ο συνθέτης σ' αυτό το είδος, αν και ο ίδιος ήταν πρωτοπόρος αυτής της φόρμας και ως πιανίστας και ως συνθέτης - τα 4 πρώτα του κοντσέρτα για πιάνο και ορχήστρα ήταν ακόμα επεξεργασίες από σονάτες για πιάνο άλλων συνθετών.

Παρόλο που ο Μότσαρτ ανήκει στους λεγόμενους κλασικούς συνθέτες και παίζει επίσης μεγάλο ρόλο στην εξέλιξη της κλασικής φόρμας της σονάτας, ο ίδιος δεν βασίζεται μόνο στην αντίθεση των δύο κυρίων θεμάτων όπως ο Χάυνν και αργότερα ο Μπετόβεν, αλλά ξεχειλίζει από ένα πλούτο πολλών θεμάτων, τα οποία όμως συνδυάζει με τη φόρμα της σονάτας. Ένα ωραίο παράδειγμα γι' αυτό το χαρακτηριστικό του Μότσαρτ αποτελεί και το πρώτο μέρος του κοντσέρτου μας. Σ' αυτό διακρίνονται τρία θέματα μαζί με ένα σχεδόν «πανταχού παρόν» μοτίβο βγαλμένο απ' το πρώτο θέμα, και ένα διαφορετικό εισαγωγικό επεισόδιο.

Επίσης παίζει πολύ με την εναλλαγή ανάμεσα σε μείζονες και ελάσσονες κλίμακες. Αυτή πρωτοεμφανίζεται στο μοτίβο του περάσματος των όμπε και των φαγκότων στο τέλος του εισαγωγικού επεισοδίου. Όταν λίγο αργότερα εισάγεται το πρώτο κάπως απλοϊκό θέμα, αυτό ακούγεται αρχικά σε ντο ελάσσονα (δηλαδή στην ομώνυμη παράλληλη ελάσσονα της τονικής) και αμέσως μετά στην ντο μείζονα στα όμπε.

Μια άλλη μελωδία στα βιολιά οδηγεί στην είσοδο του πιάνου, το οποίο αρχικά παίζει σαν να αυτοσχεδιάζει, ώσπου ενώνεται με την ορχήστρα στις «χτυπητές» συγχορδίες του εισαγωγικού επεισοδίου, για να καταλήξει μόνο του σ' ένα λυρικό δεύτερο θέμα το οποίο όμως είναι σε «λάθος» τονικότητα σύμφωνα με τη δομή της σονάτας, δηλαδή στη μι ύφεση μείζονα (αντί στη σολ μείζονα). Λίγο αργότερα εμφανίζεται ένα τρίτο θέμα στο πιάνο στην δεσπόζουσα, οπότε ολοκληρώνεται η έκθεση των θεμάτων.

Μετά από διάφορα δεξιολογικά περάσματα το πιάνο ανοίγει την επεξεργασία με το πρώτο θέμα το οποίο περνά σε εναλλαγή με την ορχήστρα διάφορες τονικότητες. Οι συγχορδίες του εισαγωγικού επεισοδίου οδηγούν πάλι στην πιο σύντομη επαναφορά (*terprise*), όπου παραλείπεται τελείως το πρώτο θέμα, το οποίο όμως αντικαθίσταται κατά κάποιο τρόπο από το «πανταχού παρόν» μοτίβο.

Μια ωραία αντίθεση βρίσκει ο Μότσαρτ στην τονικότητα του δευτέρου μέρους (*andante*) χρησιμοποιώντας τη φα μείζονα. Και σ' αυτό το ήρεμο μέρος δεν σταματά να παράγει διάφορες καινούριες ιδέες οι οποίες δημιουργούν ένα στενό διάλογο ανάμεσα στον σολίστ και την ορχήστρα.

Στο φινάλε (*allegretto*) του έργου που αποπνέει χαρά, ζωντάνια και ευφορία, ο συνθέτης καταφέρνει να εκφράσει τέλεια το κωμικό στοιχείο μέσα από την δεξιολογία, αλλά με ουσιαστικό περιεχόμενο.

Evelin Voigtmann

Αξίζει να προσέξει κανείς πως ο Σούμαν, που ξεκίνησε το 1830 σαν συνθέτης της πιανιστικής μουσικής, μεταπήδησε σιγά σιγά και σε άλλες φόρμες. Η στροφή αρχίζει από το 1840, τότε (και ίσως δεν είναι απλή σύμπτωση αυτό) που, επιτέλους, παντρεύεται την πολυπόθητή του Κλάρα Βικ, την κόρη του δάσκαλού του. Έτσι, η μια κατηγορία έργων διαδέχεται την άλλη: το 1840 είναι το «έτος των τραγουδιών», το 1841 το «έτος της συμφωνίας»· το 1842 το «έτος της μουσικής δωματίου», το 1843 το «έτος του ορατόριου και της όπερας». Ποιες δυνάμεις ώθησαν τον ευμετάβλητο ψυχικά Σούμαν (εκτός βέβαια από το γάμο του και την κυριαρχική προσωπικότητα της Κλάρας, η οποία άρχισε να διαγράφει μια λαμπρή σταδιοδρομία πιανίστα, ενώ αυτός, λόγω του ατυχήματος στο δεξί του χέρι, εγκατέλειπε πια τις πιανιστικές επιδείξεις) δεν μπορούμε να γνωρίζουμε. Το βέβαιο είναι πως οι καταχθόνιες δυνάμεις, που τελικά του στοίχισαν το λογικό (κι είχαν ήδη αρχίσει να τον ενοχλούν από πολύ πιο πριν) ξέσπασαν ξανά το 1845. Και μόλις κόπασαν κάπως, ο Σούμαν άρχισε να γράφει τη συμφωνία του αρ. 2, σε ντο μείζονα, έργ. 61. (Στην πραγματικότητα πρόκειται για την τρίτη συμφωνία του· η πραγματική δεύτερη, στη ρε ελάσσονα, που εκτελέστηκε για πρώτη φορά, όπως κι η πρώτη συμφωνία «Της άνοιξης», το 1841, πήρε τον αριθμό 4· και η επόμενη συμφωνία, η επωνομαζόμενη «Του Ρήνου», πήρε τον αριθμό 3).

Όταν ο Σούμαν ξεκίνησε να γράφει τη συμφωνία του αυτή (12 Δεκεμβρίου 1845) ήταν βουτηγμένος μέσα στο ψυχικό του μαρτύριο. Όπως εκμυστηρεύεται ο ίδιος στον D.G. Otten, μόνον όταν έφτασε στο φινάλε ένωσε καλύτερα και βρήκε ξανά την ισορροπία του. Το κύριο σχέδιο της συμφωνίας είχε ήδη φτιαχτεί μέσα σε 6 μέρες. Η ενορχήστρωση όμως, και λόγω της αρρώστιας του συνθέτη, αλλά και λόγω της αζεπεράστης αδυναμίας του στην ενορχήστρωση, καθυστέρησε πολύ. Τελικά, το έργο ολοκληρώθηκε τον Οκτώβριο του 1846 και παίχτηκε για πρώτη φορά στις 5 Νοεμβρίου του ιδίου έτους στο Gewandthaus της Λιψίας, κάτω από τη διεύθυνση του Μέντελσον, με μεγάλη επιτυχία.

Η 2η συμφωνία του Σούμαν είναι η πιο «μπετοβενική» συμφωνία του. Η «επίδραση» του Μπετόβεν είναι και εξωτερική (όπως και η 9η συμφωνία του Μπετόβεν, έτσι κι αυτή έχει για δεύτερο μέρος το σκέρτσο και για το τρίτο το αργό), αλλά και εσωτερική: ο Σούμαν ακολουθεί τον παραδοσιακό (που σημαίνει κυρίως μπετοβενικό) τρόπο σύνθεσης της συμφωνικής μουσικής, στον οποίο δεν μένει αμέτοχη κι η αντιστικτική επεξεργασία, όπως την γνωρίζουμε από τα συμφωνικά έργα του Μπετόβεν. Αυτό, αλλά και η προσεκτική και καλοζυγισμένη ισορροπία της όλης δόμησης της συμφωνίας κάνουν το έργο αυτό το πιο «παραδοσιακό» συμφωνικό δημιούργημα του Σούμαν.

Η συμφωνία αρχίζει (όπως κι οι δύο πρώτες συμφωνίες του) με μίαν αργή εισαγωγή (σε δύο επίπεδα: ένα πιο συγκρατημένο και ένα δεύτερο, κάπως πιο ενεργητικό), η οποία στηρίζεται σε ένα χαρακτηριστικό εξαγγελτικό μοτίβο (που διαγράφει το διάστημα 5ης προς τα πάνω), με μια ρομαντική διάθεση, θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε «μοτίβο της μοίρας». Το καθαυτό πρώτο μέρος (ντο μείζονα, 3/4) χτίζεται από ένα θέμα, με ιδιαίτερα έντονους παρεστιγμένους ρυθμούς και μεγάλα πηδήματα.

Το δεύτερο μέρος, το σκέρτσο (ντο μείζονα, 2/4) είναι ένα μια ανήσυχη (σπασμωδική ίσως) αναζήτηση, που ο συνθέτης την αναθέτει στα πρώτα βιολιά και που δε φαίνεται να τελειώνει ποτέ. Αγωνία κυριαρχεί και στη συνοδεία της μελωδίας: οι συμπαγείς συγχωρδίες κινούνται μ' ένα ρυθμό εξίσου σπασμωδικό. Το σκέρτσο έχει δύο τρίο (όπως κάνει συνήθως ο Σούμαν). Το πρώτο, σε χαρούμενη (κι ίσως ειρωνική) διάθεση στηρίζεται σε συνεχή τρίηχα και στο διάλογο ανάμεσα στα πνευστά και τα έγχορδα. Το δεύτερο εξωτερικά είναι πολύ πιο ήρεμο· η σαν κοράλ μελωδία του κι η αντιστικτική της διάπλασής του δίνουν σ' αυτό μια εσωτερική ένταση.

Το πιο εκφραστικό και αναμφισβήτητο το πιο βαθύ μέρος της συμφωνίας είναι το τρίτο, το αργό (ντο ελάσσονα, 2/4). Το θέμα του είναι ένας απόηχος από τη «Μουσική προσφορά» του Γ.Σ. Μπαχ. Όλο το μέρος χαρακτηρίζεται από μίαν έντονη πολυφωνική διάθεση, αυθόρμητη και πειστική, που η δύναμή της (καμία σχέση με την αντιστικτική τεχνική του άλλου πόλου της γερμανικής μουσικής της εποχής και φίλου του συνθέτη, του Μέντελσον) δεν μπορεί να αφήσει ασυγκίνητο τον ακροατή.

Το φινάλε (ντο μείζονα, 2/2) είναι χτισμένο από δύο θέματα. Το πρώτο, χαρακτηριστικά σουμανικό στους παρεστιγμένους ρυθμούς και στις μετατροπές του, δοσμένο με λαμπερότητα σε ολόκληρη την ορχήστρα, το δεύτερο με διάρκειες πολύ φαρδύτερες εισάγεται από τα χαμηλά έγχορδα και τα ξύλινα (βιόλες-τσέλα, κλαρινέτα-φαγκότα).

Αυτό που αποτόλμησε ο Σούμαν στην προηγούμενη (αυτήν με αρ. 4) συμφωνία του, να χτίσει δηλαδή ένα ολόκληρο συμφωνικό έργο με ενιαία θέματα, εδώ ο συνθέτης ούτε το επαναλαμβάνει ούτε το αξιοποιεί περισσότερο. Αντίθετα, ξαναγυρίζει στην παραδοσιακή φόρμα της συμφωνίας με τα ανεξάρτητα και αυτόνομα θέματα. Και σ' αυτήν τη συμφωνία, όμως, συναντάμε μερικά ίχνη θεματικής υπέρβασης: π.χ. το εξαγγελτικό μοτίβο της αργής εισαγωγής επανέρχεται στο τέλος του σκέρτσου, καθώς επίσης και στο φινάλε· το δεύτερο θέμα του φινάλε είναι μια ανάμνηση της πιο χαρακτηριστικής στιγμής του θέματος του Adagio. Οπωσδήποτε στο έργο αυτό (που είναι γεγονός ότι βρίσκεται ένα σκαλοπάτι πιο κάτω από τις άλλες συμφωνίες του, ιδίως την τέταρτη) οι στόχοι - αλλά κι η ψυχική κατάσταση - του συνθέτη έχουν αλλάξει. Η αναφορά στην παράδοση, στην παλιά πολυφωνία, στον Μπαχ και στον κλασικό δάσκαλο τον Μπετόβεν, είναι τώρα αυτό που του χρειάζεται. Την υποστήριξη της παράδοσης είχε ανάγκη ο Σούμαν τη στιγμή που έγραφε αυτό το πιο

φορμαλιστικό έργο του, καταφύγιο ίσως στις δύσκολες μέρες που περνούσε. Σε άλλες, πιο ευτυχισμένες ώρες, -όταν έγραφε τις άλλες συμφωνίες του - του στάθηκε πιο εύκολο να ανεβεί σε ακόμα πιο ψηλές βαθμίδες προσωπικής, πρωτότυπης και ελεύθερης δημιουργίας.

Κώστας Γριμάλδης

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πέμπτη 16 Φεβρουαρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ
Σολίστ: ΤΑΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ (βιολί)
ΦΙΤΑ ΒΑΛΕΝΤΗ (τσέλο)
ΑΡΗΣ ΓΑΡΟΥΦΑΛΗΣ (πιάνο)

Πρόγραμμα: L.v. BEETHOVEN: Συμφωνία αρ. 4 σε ρε ύφεση μείζονα έργο 60
L.v. BEETHOVEN: Κοντσέρτο για βιολί, βιολοντσέλο, πιάνο και ορχήστρα έργο 56 σε ντο μείζονα

Πέμπτη 23 Φεβρουαρίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΡΙΚΟΛΙΔΗΣ
Σολίστ: ANNA ΤΣΙΤΣΑ-ΚΟΥΝΙΟ
ΜΑΙΡΗ ΜΑΝΩΛΕΔΑΚΗ-ΜΑΝΕΣΗ (δύο πιάνο)

Πρόγραμμα: ΧΡ. ΣΑΜΑΡΑ: Απολογία II για μικρή ορχήστρα
Α' εκτέλεση
W.A. MOZART: Κοντσέρτο για δύο πιάνο και ορχήστρα σε μι
ύφεση μείζονα KV 365
ΣΥΜΦΩΝΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ από δύο αιώνες

Πέμπτη 2 Μαρτίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΚΑΡΑΛΙΕΡΑΤΟΣ
Σολίστ: DANIEL KIENTZY (σαξόφωνο)

Πρόγραμμα: FR. SCHUBERT: Συμφωνία αρ. 3 σε ρε μείζονα
V. d' INDY: Choral Varie. για σαξόφωνο και ορχήστρα έργο 55
Α' εκτέλεση
A. GLAZUNOV: Κοντσέρτο για σαξόφωνο και ορχήστρα εγχόρδων
σε μι ελάσσονα Α' εκτέλεση
P.I. TSCHAIKOWSKY: Σουίτα «Καρυσθραύστης» έργο 71a

Πέμπτη 9 Μαρτίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: ΒΥΡΩΝ ΦΙΔΕΤΖΗΣ
Σολίστ: ANCEL STANKOV (βιολί)
YOSIF RADIONOV (βιολί)

Πρόγραμμα: A. ΜΑΚΡΗ: Παραλλαγές και τραγούδι Α' εκτέλεση
B. MARTINU: Κοντσέρτο για δύο βιολιά και ορχήστρα Α' εκτέλεση
J. BRAHMS: Συμφωνία αρ. 3 σε φα μείζονα έργο 90

Πέμπτη 16 Μαρτίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΣ
Σολίστ: ΙΟΥΛΙΑ ΙΟΚΑΛΙΤΣΕΚ (πιάνο)

Πρόγραμμα: A. ΞΑΥΓΕΛΑΤΟΥ: Βυζαντινή Μελωδία
E. GRIEG: Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα σε λα ελάσσονα
έργο 16
F. MENDELSSOHN - BARTHOLDY: Συμφωνία αρ. 4 σε λα μείζονα
έργο 90 «Ιταλική»

Πέμπτη 23 Μαρτίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ**

Σολίστ: **MARC GRAUWELS** (φλάουτο)

Πρόγραμμα: P. UYTTENDROUCK: Κοντσέρτο για φλάουτο Α' εκτέλεση

W.A. MOZART: Κοντσέρτο σε σολ μείζονα για φλάουτο και ορχήστρα.

L.v. BEETHOVEN: Συμφωνία αρ. 6 σε φα μείζονα έργο 68 «Ποιμενική»

Πέμπτη 30 Μαρτίου 1989, ώρα 9.00 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής ορχήστρας: **FLORAN HOLLARD**

Σολίστ: **ΜΕΡΟΠΗ ΚΟΛΛΑΡΟΥ** (πιάνο)

Πρόγραμμα: C.M. von WEBER: «Ελεύθερος Σκοπευτής». Εισαγωγή

W.A. MOZART: Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα σε ντο ελάσσονα Κ.Υ. 491

F. SCHUBERT: Συμφωνία «Ημιτελής»

Η διεύθυνση της Κ.Ο.Θ. διατηρεί το δικαίωμα --αν χρειαστεί-- να τροποποιήσει το πρόγραμμα.

Εισιτήρια για τις συναυλίες πωλούνται από το ταμείο του Δήμου της πλατείας Αριστοτέλους, τηλ. 234-073 και το σπόγγιμα της συναυλίας από το ταμείο της αίθουσας του Α.Π.Θ. (6.00 - 9.00 μ.μ.)

Συνδρομές, στα γραφεία της Κ.Ο.Θ.

Φωτοστοιχειοθεσία-εκτύπωση-βιβλιοδεσία: «Παρατηρητής» Ανώνυμη Εταιρεία Εκδόσεων, Αλ. Σταύρου 15, τηλ. 927685, 938427, Θεσσαλονίκη

Φωτογραφία Εξωφύλλου: Διογένης Νικολέρης - Χρήστος Νικολέρης.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής: ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Μόνιμος Αρχιμουσικός

Κάρολος Τρικολίδης

Α' ΒΙΟΛΙΑ

Κοντσερτίνο:
Κοσμάς Γαλιλαίας
Κων/νος Πατσαλίδης
Μίκης Μιχαηλίδης
Γαλάτεια Μπαλτά
Φάνης Καπλανίδης
Χριστόδουλος Πετικάκης
Ντάρια Κάτσιου
Στάθα Γκουτζίκια
Μαρία Σουέρεφ
Μαρία Δρούγου
Νεοκλής Νικολαΐδης
Φώτω Θεοφάνους
Αουρέλ Πικουλεάτα
Λιλιάννα Πέτκοβα

Β' ΒΙΟΛΙΑ

Ελευθέριος Αγγελόπουλος
Νικόλαος Αρχοντής
Αλέξανδρος Δοϊτσίνης
Ελένη Μυρίδου
Παρασκευή Μπακατοή
Στέλλα Παπαδοπούλου
Μίμης Τοπταΐδης
Αυθή Τζίμα
Πολυξένη Χαριζοπούλου

ΒΙΟΛΕΣ

Οδυσσέας Κουζώφ
Κυριάκος Πάτρας
Γεώργιος Μαυρομουστάκης
Γεώργιος Καμένος
Νικόδημος Δέλλιος
Ειρήνη Παραλίκια
Γεώργιος Καδόγλου
Στέφανος Διαμαντής
Φελίτσια Ποπίκα
Χρήστος Βλάχος

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Εμμανουήλ Κατσαμπάκας
Ζώρα Γκίριτς
Ρένος Μπαλτάς
Κατερίνα Δημητρακοπούλου
Γεώργιος Μανώλας
Αυθή Αικατερίνη
Άγγελος Ντοροφτέι
Ιβάν Μπιάνκι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Γεώργιος Γράλιτσας
Αναστάσιος Μαυρουδής
Λάσκαρης Θεοδωρίδης
Αλέξανδρος Αδαμόπουλος
Αναστάσιος Τοπούζας
Πολύβιος Καρατζίβας
Ελένη Μπουλασίκη

ΦΛΑΟΥΤΑ

Πέτρος Σουσάμογλου
Γεώργιος Κανάτσος
Νίκος Κουκής

ΟΜΠΟΕ

Μπάτκο Άνταμ
Μιχαήλ Ντοροφτέι
Νικόλαος Καλπαξίδης
Θωμάς Μητριζάκης

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κοσμάς Παπαδόπουλος
Πόλλα Σμιθ
Δημήτριος Κισλάς
Χρήστος Γραονίδης
Βασίλης Καρατζίβας
ΦΑΓΚΟΤΑ
Νικόλαος Δαναηλίδης
Άγγελος Πολίτης
Βασίλης Ζαρόγκας
Μαλίνα Ιορδανίδου
Γεώργιος Πολίτης

ΚΟΡΝΑ

Θεόδωρος Ζαρίμπας
Εμμανουήλ Ιορδανίδης
Δημήτριος Αλεξιάδης
Βασίλειος Βραδέλης
Νίκος Δραγομάνοβιτς
Κλεάνθης Ζαρίμπας

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Ευάγγελος Γκεμιτζής
Ιωάννης Σισμανίδης
Σπύρος Παπαδόπουλος
Γεώργιος Αβράμογλου
Δημήτρης Κορατζίνας

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιγνάτιος Μαυρίδης
Δημήτριος Νέτσας
Φώτης Δράκος
Βαγγέλης Μπαλτάς

ΤΟΥΜΠΑ

Γιώργος Τηνιακούδης

ΤΥΜΠΑΝΑ-ΚΡΟΥΣΤΑ

Κων/νος Γρηγοριάδης
Ιωάννης Ιωσηφίδης
Κων/νος Χανής
Ελευθέριος Αγγουριδάκης
Αναστάσιος Βασιλειάδης

ΠΙΑΝΟ

Ελεονώρα Λουκίδου

ΑΡΠΑ

Μαρία Μπιλντέα